

Kedves Testvérem!

„Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok mikor érkezik meg a háznak ura, este vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel? Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.“ Márk 13, 35—36.

Legyünk foglalatossak amíg időnk vagyunk, lebegjen állandóan szemünk előtt, hogy földi itt tartózkodásunk nem örökké tartó, az csak egy bizonyos időre szól, hogy meddig, azt csak az élet és a halál ura tudja. Úgy kell járnunk ebben a földi létben, mint jövevényeknek, és pedig tudatában annak, hogy Isten dolgaiban kell szorgalmatoskodnunk, mert a mi életünk ura az Isten, aki nem fog elnézni semmit és számonkéri a legkisebb eseményt is a mi életünkben, vajjon hogyan fogunk neki beszámolni? Mentetni fogjuk magunkat, kifogásaink hiábavalók lesznek, nem fog használni semmi, és még valamit nem szabad elfelednünk, hogy hirtelen fog jönni az Úr amikor nem is gondolunk rá, talán olyankor, mikor a világ már elfoglalt minket és mi az Ő dolgaival nem is törődünk egyáltalában.

Vigyázzunk és figyeljünk reá, Ő naponta kinyilvánítja az Ő terveit, akaratát azoknak és azok számára, akik az Ő szavát hallgatják és akik az Ő dolgaiban foglalatossá válnak.

Járjunk nyitott szemekkel ebben az életben, lássuk meg a mi életünkkel, lelkünkkel kapcsolatos dolgokat, ne aludjunk, mert üdít a testi álm, de halált és biztos pusztulást idéz elő a lelki alvás.

Néhány hónap múlva ismét megkezdődik munkánk, ez az Ige nekünk is szól, figyelmeztet a hűségre és felelősségtudatot ébreszt bennünk, hiszen igen nagy dolgot bízott ránk az Úr, tehát annál nagyobb lesz a felelősségrevonás és a számolás.

Imádkozzunk, hogy ne találjon minket aludva a népfőiskola munkásait, hanem munkába tevékenységben, Téged sem Testvérem, legyünk éberek, adjon erőt Isten szent lelkének ereje. Ha a lélek birtokosai leszünk és vagyunk, akkor nem fog készületlenül találni az Úr megjelenése. Vigyázzunk és imádkozzunk!

Július hónapban mint azt már júniusi körlevelünkben előre is jeleztem, levelezőlapot küldtem körlevél helyett, így hát jelenleg két egész hónap eseményeiről kell jelen körlevelünkben számot adni. Június hónap első napjaiban meglátogattam veszprémmegyei volt növendékeink egy részét, jártam Kiskamondon, Somlóvecsén, Dabronyban, ez utóbbi helyen népfőiskolás napot is tartottunk volt növendékeink közreműködésével és szolgálataival. Hosszabb ideig tartózkodtam Kiskamondon, ahol is a gyülekezetben esténként evangélizációs előadásokat tartottam, igen szép számmal látogatták a gyülekezet tagjai ezeket az alkalmakat. Igen kedves alkalom volt ez a találkozás volt növendékeimmel, sok mindent láttam, tudtam örülni fiaimmal, igen jó volt, mint mondották, egy kis jó tarcsai levegőt hoztam nekik, felidéztek a régi szép napokat és elbeszélgettünk terveinkről, a népfőiskola dolgáról, lelkünk sok égető kérdéséről. Bizony amikor el kellett válnunk s nekem tovább kellett utaznom, nagyon nehéz volt ez mindnyá-

junk számára, de hát mindnyájunknak van munkája s kellett folytatni azt, igaz hogy ilyenmódon megerősödve a találkozás és közös együtt-lét által.

Mindnyájan, akik ez alkalommal együtt voltunk, úgy éreztük, hogy az ilyen alkalmak igen fontosak és a jövőben is rendezünk ilyen találkozásokat, megismertetjük egymás otthonát, egymást, más falu szokásait és legfőképpen elbeszélgettünk a mi dolgainkról. Ha Isten is úgy akarja, a közeljövőben Tolna megyébe fogok ellátogatni ottani növendékeinkkel találkozásra.

Pünkösdi vasárnapján szolgáltam a KIE Békéscsabán rendezett konferenciáján, ez alkalommal igen sok falu ifjúságával jöttem össze, találkoztam a résztvevők között volt növendékeinkkel is. Ezután tervbe volt véve egy földműves ifjúsági tábor a Marosparton, azonban ez közbejött akadályok miatt elmaradt. De ugyancsak a Marosparton volt egy tábor diákok és iparosfiúk részére, amelyre igen sok földműves ifjú is eljött, ezen a táboron szolgáltam. Utána Tahiban szolgáltam a Pro Christo evangélikus ágának konferenciáján, tartottam előadást a fiúknak és leányoknak a népfőiskoláról, igen öröndetes jelenség volt, hogy a diákok részéről igen nagy érdeklődést tapasztaltam ezzel a kérdéssel szemben. Az előadást igen élénk eszmecsere követte, sőt még voltak igen sokan, akik még akartak hallgatni a népfőiskoláról és d. u. alakítottak egy népfőiskolai szemináriumot, ahol a falusi ifjúság nagy lelki kérdéseiről beszélgettünk. Tahiból egyenesen Fonyód-Bélatelepre mentem, ahol a KIE vezetőképző táboraiban szolgáltam, egyelőre ebben a hónapban más szolgálatom nem lesz, hiszen az itthoni dolgok annyira lefoglalnak, hogy nem is tudok elmenni sehová sem.

Itthon folyik a nyaraltatás, bizony ismét nagy a zaj, a lárma. Vannak kicsiny gyermekek, vannak nagyobbak, a deáktéri konfirmandusok közül kb. 22-en konferenciát tartanak, két hétig lesznek itt. A deáktéri gyülekezet gyermekei itt maradnak egész nyáron át, s ha ez a csoport el fog menni, ismét fognak jönni gyermekek. Éppen a napokban érdeklődött az újpesti egyház is, hogy milyen feltételek mellett vállalkozunk a nyaraltatást, elvállaltuk és augusztus hónapban jönnek onnan is a gyermekek. Igen áldott munkaterület ez, igen nagy örömmel tesszük ezt a szolgálatot, népfőiskolánk ilyen módon is tud szolgálatot végezni népünk életében, s mi hiszünk, hogy a jövőben sokkal szélesebb körben tudjuk végezni ezt a munkát. A jelen nehézségei között igen sok esetben szinte áthidalhatatlan akadályokkal találjuk szembe magunkat, nincsenek takaróink, azután kevés még a helyiségünk is, szalmazsákjaink is hiányosak s a meglévők is bizony már eléggé megviseltek, utánpótlásról igen nehéz gondoskodni egyrészt az anyagiak híjával, másrészt a beszerzési nehézségek miatt. De csodálatos dolog, hogy Isten mindig előteremtette azt amire szükségünk van és volt. Olyan jó minékünk benne bízni annak tudatában, hogy sohasem lesz okunk a megszegényülésre. Gondoljunk a kezdet éveire, amikor oly sok minden

hiányzott s nézzük meg, hogy mennyi mindennel ajándékozott meg bennünket most, érdemünkön felül elmondhatjuk „Mindezideig megsegített bennünket az Úr“.

Állatállományunkban ismét gyarapodás állott be, egyik volt növendékünk megajándékozott bennünket kacsatójással, most már kicsiny kacsaik is vannak, egyéb állataink is szépen fejlődnek. Birkáink szépen nőnek, lassan már kétszeresen olyan súlyosak lesznek, mint amikor megvettük őket, bizony nagyon jó lesz a télen, ha itt lesz a sok éhes száj, azoknak kell és most nem lehet kapni egyáltalában húst. Disznaink is szépen fejlődnek, de igen szegényes eledelük van, inkább zöldségen, a kertben összeszedett gazon és répalevélen nevelgetjük őket, s ennek ellenére eléggé jól vannak fejlődve. Bizony sokszor aggodalommal gondolunk arra, hogy mi is lesz az őszt folyamán, hogyan fogjuk tudni hizlalni, vajjon lesz-e megfelelő és elegendő eleség, de itt is ezen a ponton hisszük, hogy fognak akadni a testvérek közül olyanok, akik ebben a kérdésünkben is felelősséget éreznek. Imádkozni fognak, hogy Isten adja meg ezt minékünk és egészen bizonyos, hogy lesznek olyanok is, akik felelősségérzetüket természetben is ki tudják mutatni és ha csak néhány kiló eleséggel segíteni fognak rajtunk, hiszen tudjuk, hogy beszerezni az eleséget most nem lehet. Olyan jó dolog az, hogy amikor látogatóink jönnek és kérdezik, hogy tulajdonképpen honnan állott elő ez az intézet, ki adta rá a pénzt és ki gondoskodik annak fenntartásáról olyan jó ilyenkor bizonyosságot tenni, hogy nem más, mint az élő Isten maga. Valóban ő ébreszt felelősséget a lelkekben, hogy adományaikkal segítsenek a népfőiskolai mozgalmon s csodálatos dolog az, hogy mindig többen és többen lesznek azok, kik adományaikkal segítenek bennünket munkánk végzésében. Az elmúlt körlevélben említettem, hogy a befizetések összege örvendetesen emelkedik, hadd mondjam el, hogy ebben az esztendőben népfőiskolánk sok fennálló tartozását rendeztük s hogy legutolsó házukra a lelkészi lakra sincsen már semmi tartozásunk. Van még tartozásunk, azonban, ha Isten is úgy akarja, ebben az évben ettől is meg fogunk szabadulni és gondolhatunk népfőiskolánk végleges kiépítésére, amilyenek elindítói akarták és látták annakidején képzeletükben, azonban mindezideig erre nem gondolhattunk, hiszen a megélhetés nehézségeivel küzdöttünk.

Az őszt folyamán ünnepélyes keretek között fogjuk megünnepelni népfőiskolánk ötödik esztendejét. Öt esztendővel ezelőtt indult el a népfőiskolai mozgalom hazánkban és egyházunkban, a nagytarcsai népfőiskolán. Szeretnénk, ha ez az ünnepség és ez a megindulás méltó lenne az elmúlt öt esztendőhöz, kérem a Testvéreket, hogy tegyenek meg minden lehetőt, amennyiben módjukban áll, hogy minél több ifjú jöjjön el ide a népfőiskolára, ez a kérés azokhoz szól, akik falun élnek, de mindenkire szól az a kérés, hogy minél többen, mindnyájan imádkozunk ezért. Igen kedves leveleket hozott mostanában a posta, voltak a Testvérek közül néhányan, akik vállalták egy-egy fiú évi ellátásának díját, bizony nagy segítség ez nekünk, mert bizony népfőiskolai munkánk nem tart ott, hogy a magyar falu látna annak szükségét s bizony sok esetben az anyagiak jelentik sok szülő részéről a legnagyobb akadályt abban, hogy fiukat elküldje a népfőiskolára. Évi 200 pengő nem nagy összeg és ennek hiánya akadályoz meg nem egy esetben egy-egy földműves ifjút abban, hogy új életre jusson.

Az elmúlt esztendőről szóló értesítő munkában van épen, a jövő hónapban Testvéreink kézhez fogják kapni körlevél helyett, ebben beszámolunk az elmúlt esztendő minden eseményéről, tanulmányainkról, egyszerűen mindarról, ami az elmúlt esztendőben a népfőiskolán történt.

Igen fontos dolognak tartjuk könyvtárunk gyarapítását, hiszen az évközben működő szövetkezeteink minden tiszta bevételét a könyvtár gyarapítására szánjuk és fordítjuk, a múlt körlevélben is örömmel adtam hírt a könyvtár gyarapításáról, ezt most is megteszem. Kemény Péter budapesti vallásnár úr 11 kötetből álló könyvadománnyal 72 pengő értékben gyarapította könyvtárunkat, ezúton mondunk köszönetet a nagy gonddal összeválogatott könyvekért, melyek igen értékes darabjai lesznek könyvtárunknak. Itt, ezen a helyen kérem a Testvéreket, hogy gondoljanak könyvtárunkra, különösen régi klasszikusokban van könyvtárunkban hiány, igen hálás szeretettel fogadunk minden értékes könyvajándékot. Hiszen munkánk eredményességét nagyban elősegíti a jól felszerelt könyvtár, ilyenmódon kell gondoskodnunk könyvekről, hiszen anyagiak még más, a megélhetéshez szükséges dolgokhoz sem áll kellőképpen rendelkezésre.

Legutóbbi felhívásunk a törlőruhákra vonatkozólag nem maradt eredmény nélkül, mert küldtek a Testvérek, olyan jó, erőt adó tudat, hogy vannak, akik mellettünk állnak és megértenek bennünket munkánkban.

Bizony sok a munka nálunk, Erzsébet néni szorgoskodik a konyhán, hiszen több mint harmincan ülnek asztalhoz naponta, helybéli asszonyok segítenek neki néha főzésnél, meg azután a kicsiny gyermekek mellett lévő idősebb asszonytestvérünk. Emberünk jelenleg szabadságon van, igen hiányzik, de igen jó az, hogy egy a télen végzett teológus testvérünk itt van nálunk s ha Isten is úgy akarja, a népfőiskolai munkában fog maradni. Igen nagy kedvvel végzi mindazt a munkát, ami itt vár rá, Isten kegyelmét látjuk abban, hogy ő eljött hozzánk, hiszen nagy kérésünk volt, hogy vajjon mi lesz a népfőiskolai nevelő utánpótlással, nem volt senki, aki erre a munkára vállalkozott volna. Íme, Isten nem feledkezett el rólunk, hiszen ő egészen világosan megmondotta, hogy „Kérjétek az aratásnak urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába“ és ő küldött is. Igen nagy vigasztalás arra az eshetőségre, ha valamelyik népfőiskolai lelkésznek be kellene vonulnia katonai szolgálatra, lesz valaki, aki a munkát végezné s nem lennénk úgy, mint az elmúlt esztendőben, amikor én voltam katona, hogy népfőiskolánk vezető és nevelő nélkül maradt.

Jövő hónapban elindulok növendékeket toborozni, a konyha végzi már most a befűzést, sok kell a télen, a jövő hónapban meg szeretnénk indítani egy gyűjtést volt növendékeink között az építendő istállóra s ha lehetséges lesz, szeptember hónapban neki is szeretnénk kezdeni az építkezésnek. Terveink vannak, de tudjuk azt, hogy Isten adja a megvalósításhoz az erőt, úgy minden dolgunkat az ő kezébe helyezzük le, azzal a tudattal, hogy mind jó, amit Isten téstzen.

Imádságát és további szeretetét kérve, szeretettel köszönti testvére az Úr Jézus Krisztusban

Nagytarcsa, 1943 július-augusztus hó.

Darnai Ferenc
népfőiskolai lelkész.